

“Ο γλυκός Ιησούς μέσα εις τας θλίψεις γνωρίζεται”

/ [Αγιορείτικα](#)

Μη ξενίζεσαι, τέκνον μου. Έτσι είναι ο μοναχός. Ο βίος τού μονάχου είναι μαρτύριον διαρκές. Ο γλυκός Ιησούς μέσα εις τας θλίψεις γνωρίζεται. Και μόλις θα τον ζήτησης, θα σου προβάλη τας θλίψεις. Η αγάπη Του είναι μέσα στα βάσανα.

Ολίγον μέλι σου δείχνει και αποκάτω έχει κρύψει ολόκληρον αποθήκην πικρίας. Προηγείται το μέλι της χάριτος και ακολουθεί η πικρία των πειρασμών.

Όταν θελήση να σου στείλη τα βάσανα σε ειδοποιεί και ως αγγελιαφόρον σου στέλνει ανάλογον χάριν. Ως να σου λέγη: Γίνου έτοιμος! Να περιμένης πόθεν θα σε προσβάλη και θα χτυπήση ο εχθρός. Και ούτως αρχίζει ο σος αγών και η πάλη

Πρόσεχε, μη δειλιάσης. Μη ξενίζεσαι, όταν πέ-φτουν κανόνια, αλλά στήθι ανδρείως ως τού Χριστού στρατιώτης, ως δόκιμος αθλητής, ως γενναίος πολεμιστής. Διότι εδώ η παρούσα ζωή είναι στάδιον του πολέμου. Εκείθεν θα είναι η ανάπαυσις. Εδώ εξο-ρία, εκείθεν η αληθινή μας πατρίδα.

Δεν σε είπον και άλλην φοράν; Οκτώ έτη εις την αρχήν είχα μάχην φρικτήν μετά των δαιμόνων. Κάθε νύκτα λυσσώδης αγών και την ημέραν οι λογισμοί και τα πάθη. Ήρχοντο με σπαθιά, αξίνες, μπαλτάδες και φτυάρια.

- Όλοι επάνω του! φώναζαν. Μαρτύριον ετραβούσα.

- Πρόφθασε, Παναγία μου! φώναζα- και άρπαζα ένα- και δος του εκτυπούσα στους άλλους· έσπαζα τα χέρια μου στα ντουβάρια.

Και κατά τύχην ήλθε κάποιος γνωστός μας από τον κόσμον, να μας ιδή. Και την νύκτα τον έβαλα στο μικρό μου καλυβάκι να κοιμηθή. Και έρχονται οι δαίμονες, καθώς είχαν συνήθειαν εις εμένα, και τον πιάνουν στο ξύλο, και βάζει κάτι φωνές! Έφριξεν ο άνθρωπος. Κόντευσε να τα χάση. Τρέχω ευθύς.

- Τι έχεις; τον λέγω.

- Οι δαίμονες, λέγει, παρ' ολίγον με έπνιγαν! Με σκότωσαν στο ξύλο!

- Μη φοβείσαι, τον λέγω, εδικές μου ήταν αυτές και απόψε κατά λάθος τις έφαγες εσύ! Όμως μην ανησυχής. Τον είπα και άλλα τοιαύτα φαιδρά να τον ηρεμήσω. Άλλ' εστάθη αδύνατον. Δεν ημπορούσε πλέον να μείνη στον τόπον εκείνον του μαρτυρίου.

Έντρομος εκύτταζε δεξιά-αριστερά και παρεκάλει να φύγη. Νύχτα-μεσάνυχτα τον ωδήγησα στην Αγία Άννα και επέστρεψα.

Ήμεθα εις τον Άγιον Βασίλειον τότε.

Λοιπόν μετά οκτώ έτη τοιαύτα, από το ξύλον, όπου έδινα κάθε ημέραν στο σώμα μου δια τον πόλεμον της σαρκός, από την νηστείαν που έκαμα,αγρυπνίαν και λοιπά αγωνίσματα, έγινα πτώμα. Και έπεσα ασθενής. Καιαπελπίσθηκα πλέον ότι δεν υπάρχει ελπίς να νικήσω τους δαίμονας και τα πάθη.

Και μίαν νύκτα όπως ήμουν καθήμενος άνοιξεν η θύρα. Εγώ σκυφτός ευχόμεν νοερώς και δεν κύτταξα. Είπα ότι ο π. Αρσένιος άνοιξε. Κατόπιν αισθάνο-μαι κάτω μου ένα χέρι να με ερεθίζει προς ηδονήν. Κυττάζω και βλέπω τον δαίμονα της πορνείας, τον ψωριάρη. Όρμησα επάνω του ωςάν σκύλος - τέτοια μανία τον είχα - και τον άρπαξα. Και στην αφήν μου αι τρίχες του ήσαν όπως του χοίρου. Και έγινεν

άφαντος. Εγέμισε βρώμα όλος ο τόπος. Και απ' αυτήν την στιγμήν έφυγε μαζί του και ο πόλεμος της σαρκός. Και έγινε πλέον ως βρέφος σε μεγάλην απάθειαν.

Εκείνο το βράδυ μου έδειξεν ο Θεός την κακίαν τού Σατανά.

Ήμην πολύ υψηλά εις ένα ωραίον μέρος, και κάτωθεν μεγάλη πλατέα, και πλησίον η θάλασσα. Και είχαν στήσει οι Δαίμονες μυριάδες παγίδες. Και επερνούσαν οι μοναχοί- και πίπτοντας αι παγίδες άλλον έπιαναν από το κεφάλι, άλλον από το πόδι, άλλον από το χέρι, από τα ρούχα, από όπου ήτον τρόπος τον καθένα. Ο δε βύθιος δράκων είχε το κεφάλι του έξω από την θάλασσαν και - βγάζων πυρ από το στόμα του, μάτια και μύτη - έχαιρε και ηγάλλετο εις την πτώσιν των μοναχών. Εγώ δε βλέπων τον ύβριζα.

- Ω βύθιε δράκον! έλεγα. Δι' αυτό μας απατάς και μας παγιδεύεις!

Και συνήλθα έχων χαράν και θλίψιν ομοίως. Χαράν, διότι είδον τες παγίδες του Διαβόλου. Θλίψιν δια την πτώσιν μας και τον κίνδυνον, όπου κινδυνεύομεν εφ' όρου ζωής.

Έκτοτε ήλθα εις μεγάλην ειρήνην και προσευχήν. Αλλά δεν παύει αυτός. Εγύρισε κατ' επάνω μου τους ανθρώπους. Δι' αυτό σου τα γράφω, να κάμετε υπομονήν συ και οι λοιποί αδελφοί.

Είναι αγώνας εις αυτήν την ζωήν, αν θέλεις να κερδίσης· δεν είναι αστεία! Με τα ακάθαρτα πνεύμα-τα πολεμείς, όπου δεν μας ρίχνουν γλυκά και λουκού-μια, αλλά σφαίρες οξείες που θανατώνουν ψυχήν, όχι σώμα.

Πλην μη λυπήσαι. Μη δειλιάς. Έχεις βοήθειαν. Εγώ σε βαστάζω. Σε είδα κατά αλήθειαν εχθές εις τον ύπνον μου, ανεβαίναμε μαζί προς τον Χριστόν. Λοιπόν, ανάστα και δράμε οπίσω μου.

Μόνον πρόσεχε, αφού είδες τες παγίδες των πονηρών και αλλοίμονον εις εκείνον που πιάσουν.

Εύκολα δεν ημπορεί από τα νύχια τους να ξεφύγη.

Βεβαίως δεν ημπορεί - όσον και αν το θέληση - ο Διάβολος μόνος να μας κολάση, εάν ημείς δεν συνερ-γήσαμεν στην κακίαν του· άλλ' ούτε πάλιν ο Θεός θέλει μόνος Του να μας σώση, εάν και ημείς δεν γίνωμεν συνεργοί της Αυτού χάριτος εις την σωτηρίαν μας. Πάντοτε βοηθεί ο Θεός, πάντα προφθάνει, αλλά θέλει και ημείς να εργασθούμεν, να κάμωμεν εκείνο όπου ημπορούμεν.

Όθεν μη λέγης ότι δεν επρόκοψες, και διατί δεν επρόκοψες, και άλλα παρόμοια.

Διότι η προκοπή δεν έγκειται εις μόνον τον άνθρωπον, καν θελήση, καν και πολύ κοπιάση. Η δύναμις του Θεού, η χάρις Του η ευλογημένη, αυτή κάμνει το παν, όταν το εξ ημών λάβη. Αυτή σηκώνει τον πεσμένον, αυτή ανορθοί τον κατερραγμένον.

Αυτόν τον Θεόν και Σωτήρα ημών να παρακαλούμεν και ημείς εξ όλης καρδίας να έλθη· να σφίξη τον παράλυτον, να εγείρη τον τετραήμερον Λάζαρον, να δώση οφθαλμούς εις τον τυφλόν, να θρέψη τον πεινασμένον.

Από το βιβλίο «Έκφραση Μοναχικής Εμπειρίας» του μακαριστού γέροντα Ιωσήφ του Ησυχαστή το οποίο περιέχει επιστολές προς τα πνευματικά του παιδιά.